

Motto: „Și Eu le dau viață veșnică și nu vor pieri în veac...” – Ioan 10:28

CUVÂNT BUN

Ediție online

Foaie editată de Parohia Sfântul Nicolae, Paraclis Universitar • București • 20.09.2020 • Anul VI, nr. 28 • 12 pagini

Pagina 1

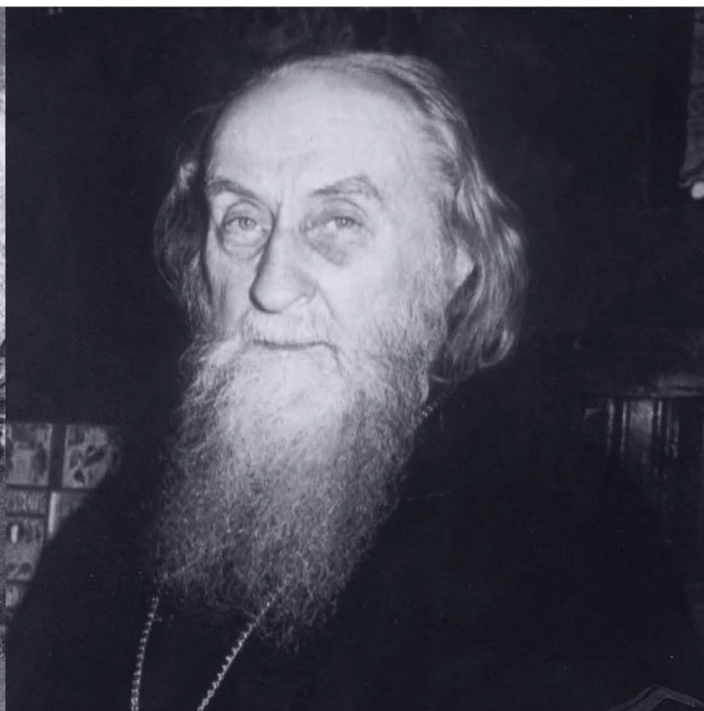
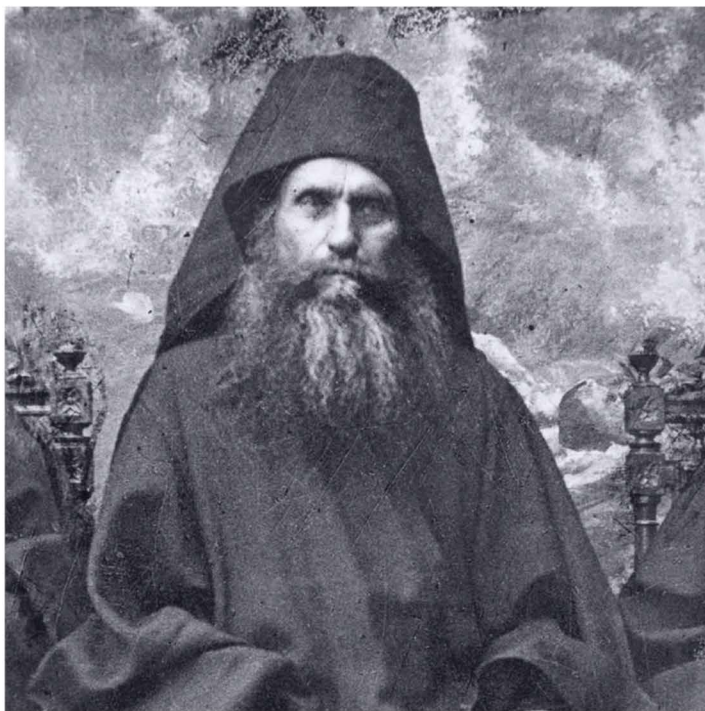
CUM I-AM CUNOSCUȚ PE SFINȚII SILUAN ȘI SOFRONIE DINCOLO DE CĂRȚI

Editorial Pr. Prof. Dr. Vasile Gavrilă

Pagina 4

SFÂNTUL SILUAN ATHONITUL, PRIN CUVINTELE SFÂNTULUI SOFRONIE DE LA ESSEX

Din viețile sfinților

Pagina 6

VIAȚA SFÂNTULUI SOFRONIE DE LA ESSEX

Sfinți contemporani

Pagina 7

CHIP DE STAREȚ ÎN CHIP DE UCENIC

Harul sfinților

Pagina 10

CUNOAȘTERE CU IUBIRE LTSTI

Pagina 11

DĂ-MI INIMA TA! ASCOR

CUM I-AM CUNOSCUȚ PE SFINȚII SILUAN ȘI SOFRONIE DINCOLO DE CĂRȚI

Era luna martie a anului 1993; din luna ianuarie a aceluiasi an, mă aflam în Anglia pentru o perioadă mai lungă de timp, iar una dintre profesoarele de la Colegiu, la care am stat (o familie de ciprioți ortodocși), m-a invitat să mergem împreună la Sfântul Ioan Botezătorul, de la Maldon, Essex. Eram în Postul Mare și putea participa, într-o zi de vineri, la Taina Sfântului Maslu, săvârșită de obștea mănăstirii. **Nu puteam rata o astfel de ocazie! Nici pe departe, însă, nu intuiam impactul pe care urma să-l aibă acea vizită asupra vieții mele.**

Una dintre cărțile care va circula cu mare viteză printre cititorii de literatură teologică - publicată imediat după decembrie 1989 - avea să fie „*Între iadul deznădejzii și iadul smereniei*”, o traducere a primei părți din lucrarea Arhimandritului Sofronie - „*Cuviosul Siluan Athonitul*”, în tălmăcirea părintelui Ioan Ică Jr. Lectura acestei cărți, inclusiv titlul ales de traducător, a stârnit mari discuții printre cititori. „Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui” suna aproape profetic pentru vremurile pe care le trăiam, după decembrie 1989; veneau dintr-o lume necunoscută nouă, celor care nici măcar privilegiul de a învăța o limbă străină nu ne fusese permis, cu atât mai mult să mergi, să vezi, să vorbești și să cunoști oameni cu viață sfântă, răspândiți pe Pământul lui Dumnezeu.

Iar eu, în acel Post Mare al anului 1993, pășeam pe poarta unei mănăstiri în care își trăia ultimele zile ale vieții pământești ucenicul unui sfânt, autorul cărții menționate mai sus, astăzi și el canonizat: **Părintele Sofronie Saharov**. Cel care m-a preluat, după ce s-a terminat slujba Sfântului Maslu, a fost părintele Rafail Noica, cu care aveam să leg o prietenie ca pentru eternitate - cum spunea părintele Teofil. Nu știam nimic despre părintele Sofronie, însă mi l-a făcut cunoscut părintele Rafail, care a mai adăugat: „*Însă n-aș vrea să mergem la el pentru că este foarte bătrân și foarte bolnav; ar trebui să facă un efort foarte mare ca să te primească, pentru că atunci când merge cineva să-l vadă nu vrea să-l primească oricum!*”; așa că nu am mai mers; am respectat sfatul părintelui Rafail, căruia, mai târziu, aveam să-i mărturisesc într-o întâlnire: „*Părinte, parcă îmi pare rău că nu am insistat totuși să merg să îl văd și să iau o*

binecuvântare”. Răspunsul părintelui a fost următorul: „*Nu. Ai făcut foarte bine!*”. De altfel, părintele Sofronie, care spusese obștii monahale, după cum aveam să citesc ulterior: „*M-am îndestulat de viață. Lăsați-mă să plec!*”, avea să treacă la Domnul chiar în iunie al aceluiasi an.

Întâlnirea

Între noi și Sfinții Siluan și Sofronie, însă, se crease deja o legătură mult mai puternică decât cea care s-ar fi putut stabili printr-o privire, printr-un cuvânt sau cu o binecuvântare: părintele Sofronie trimisese la Patriarhia Română o răcliță cu o părticică din moaștele Sfântului Siluan, iar Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist a hotărât să ne-o dăruiască nouă, Paraclisului Universitar „Sfântul Nicolae” din București. Mai mult, la câteva luni după întoarcerea mea în țară, mama uneia dintre ucenicele părintelui Rafail îmi lasă un teanc de cărți în limba franceză și engleză: aproape toate cărțile scrise de părintele Sofronie.

Ulterior, am fost vizitați la Biserica noastră, de mai multe ori, de părinții Rafail, Zaharia, Simeon, toți din obștea Sf. Ioan Botezătorul, Maldon, Essex, dar și de un alt părinte, Simeon, actualmente episcop, care ni i-au adus aproape pe Sfinții Siluan și Sofronie, prin cuvântul și prin trăirea lor.

Am slujit de mai multe ori cu părinții amintiți; o dată, într-o vizită la Essex, am slujit Sfânta Liturghie împreună cu părintele Zaharia; sigur că a fost aceeași Liturghie măreață, însă am trăit o pace și o bucurie specială.

Fără nicio urmă de îndoială, este un privilegiu să calci pe urmele pașilor sfinților, printr-o vizită a locurilor în care au trăit, prin atingerea moaștelor sau a veșmintelor lor, prin convorbirea cu oamenii care i-au cunoscut, prin citirea însemnărilor și teologiei lor; însă e greu să le urmezi viața! Îndemnul Sfântului Sofronie, regăsit într-una dintre cărțile sale, este relevant: „*citiți puțin și împliniți totul!*”!

Toate aceste întâlniri cu ucenicii sfinților fac parte dintr-o altă scriere, dincolo de cărțile tipărite: scrierea directă în inimă și în minte, care completează volumele pe care ni le-au lăsat.

SFÂNTUL SILUAN ATHONITUL - REPERE BIOGRAFICE

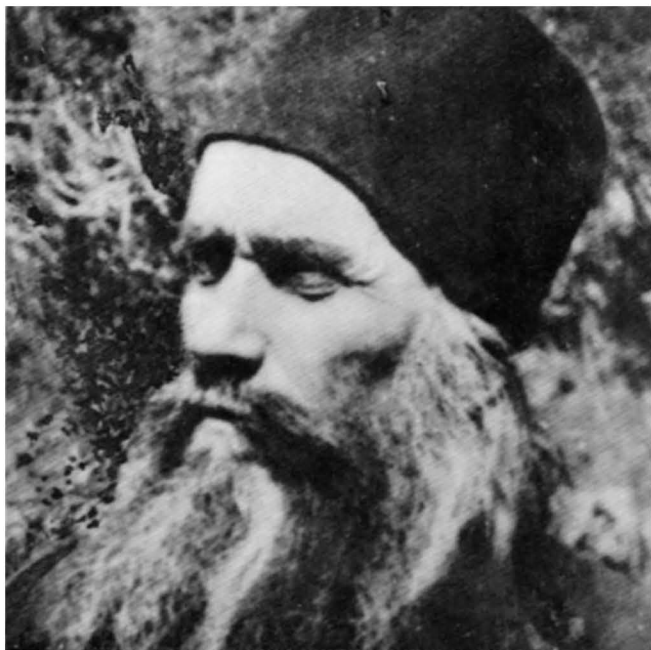

Foto: Sfântul Siluan Athonitul

Sfântul Siluan Athonitul (17.01.1866 - 24.09.1938) este unul din cei mai profunzi și remarcabili sfinți ai Bisericii Ortodoxe din sec. XX.

Născut în 1866, în Rusia, într-o familie săracă și evlavioasă, Simeon, pe numele său de botez, nu are parte de foarte multă educație. Nu merge la școală decât două ierni, însă se bucură de rolul deosebit pe care l-a avut în educația sa tatăl său, care, deși lipsit de învățătură, era plin de o adâncă credință și de multă înțelepciune. Însuși cuviosul Siluan mărturisea despre el că era „*un stareț cum mi-ar fi plăcut să am. Nu se înfuria niciodată, era întotdeauna liniștit, întotdeauna blând. N-am ajuns la măsura tatălui meu*”. Încă de la frageda vârstă de 4 ani, Simeon și-a pus în gând: „*Când voi fi mare, voi căuta pe Dumnezeu în tot pământul*”. Însă, aflând mai târziu de sfinții ruși și de minunile acestora, și-a dat seama că, „*dacă există sfinți, înseamnă că Dumnezeu este cu noi și n-am nevoie să străbat tot pământul să-L găsec*”.

Când a împlinit 19 ani, tânărul, înflăcărat de dragostea lui Dumnezeu, simte o prefacere interioară și atracția pentru viața monahală. Tatăl său este însă categoric: „*Fă-ți mai întâi serviciul militar, apoi ești liber să te duci*”. Această stare excepțională a durat trei luni, după care l-a părăsit, începând să ducă o viață asemenea celorlalți tineri de vârsta lui; o viață departe de sfințenia fiorului divin care îl cercetase. Dotat cu o fire robustă și cu excepțională forță fizică, trece prin multe ispite ale tinereții; într-o zi îl lovește pe un flăcău din sat atât

de puternic, încât acesta de-abia rămâne în viață. În vâltoarea acestei vieți de păcat, prima chemare la viața monahală începe să se stingă. Într-o zi, însă, este trezit dintr-un coșmar de glasul blând al Maicii Domnului, care înrăurează sufletul său tulburat. Până la sfârșitul vieții, Cuviosul Siluan i-a mulțumit Preasfintei Fecioare pentru că a binevoit să-l ridice din căderea sa.

Această a doua chemare, petrecută cu puțin timp înaintea serviciului militar, a jucat un rol hotărâtor în alegerea căii pe care avea să meargă de acum înainte. Simeon a simțit o adâncă rușine pentru trecutul său și a început să se căiască fierbinte înaintea lui Dumnezeu. Atitudinea sa față de tot ce vedea în această viață s-a schimbat radical.

Nașterea întru monahism

Atras de viața monahală, pleacă, în 1892, în Sfântul Munte, după încheierea stagiului militar, unde va viețui timp de 46 de ani, când are loc trecerea sa la Domnul.

Două sunt evenimentele care au avut o însemnătate deosebită în viața sa: vederea lui Hristos Cel viu, care îi umple sufletul de lumina harului Sfântului Duh - în Care Îl recunoaște pe Domnul și descoperă cu ce fel de iubire îi iubește Acesta pe oameni - și răspunsul prin care află calea dobândirii smereniei, răspuns care va deveni esența învățăturii sale și a mesajului adresat, prin el, întregii omeniri: „*Ține-ți mintea în iad și nu deznădădui!*”.

Cu toate că a trăit o viață monahală obișnuită în formele sale exterioare, alături de alte sute de monahi, Sfântul Siluan s-a învrednicit de experiențe duhovnicești rare în istoria Bisericii. Prin viața sa de nevoiță, a atins cele mai înalte culmi ale sfințeniei, asemenea marilor nevoitori din vechime ai monahismului: Antonie cel Mare, Arsenie cel Mare, Paisie cel Mare, Simeon Stâlplnicul, Efrem Sirul sau Ioan Scărarul.

În ultima parte a vieții sale el a așternut în scris această experiență. Scrierile sale ar fi rămas necunoscute, rezumate doar la câteva rânduri consemnate în registrul mănăstirii, dacă nu ar fi fost descoperite de către cel care i-a fost singurul ucenic apropiat în ultimii 8 ani din viață, Arhimandritul Sofronie Saharov (1896 - 1993), cel căruia îi încredințează publicarea însemnărilor sale și care îi va deveni primul și singurul biograf.

(Lucia Alexandra Crăciun)

SFÂNTUL SILUAN ATHONITUL, PRIN CUVINTELE SFÂNTULUI SOFRONIE DE LA ESSEX

Bunul și înțeleptul Sfânt Siluan

Înțelept și bun, așa îl vede ucenicul pe stareț. Dar când ne gândim că ucenicul este Sfântul Sofronie, iar starețul este Sfântul Siluan, nu avem cum să nu ne cutremurăm în fața acestei „simplități”. Probabil că la sfinți firescul capătă un alt înțeles, pe care noi nu îl avem.

Referirile Sfântului Sofronie despre Sfântul Siluan sunt întotdeauna scrise fără multe laude, sau explicații; pur și simplu relatează măreția ca și cum așa ar fi normal să fie așa, ca și cum Sfântul Siluan, primind darul credinței de la Dumnezeu, a trecut în normalul acestei vieți pe pământ. Cel puțin așa se întâmplă în cartea despre viața și învățătura starețului Siluan.

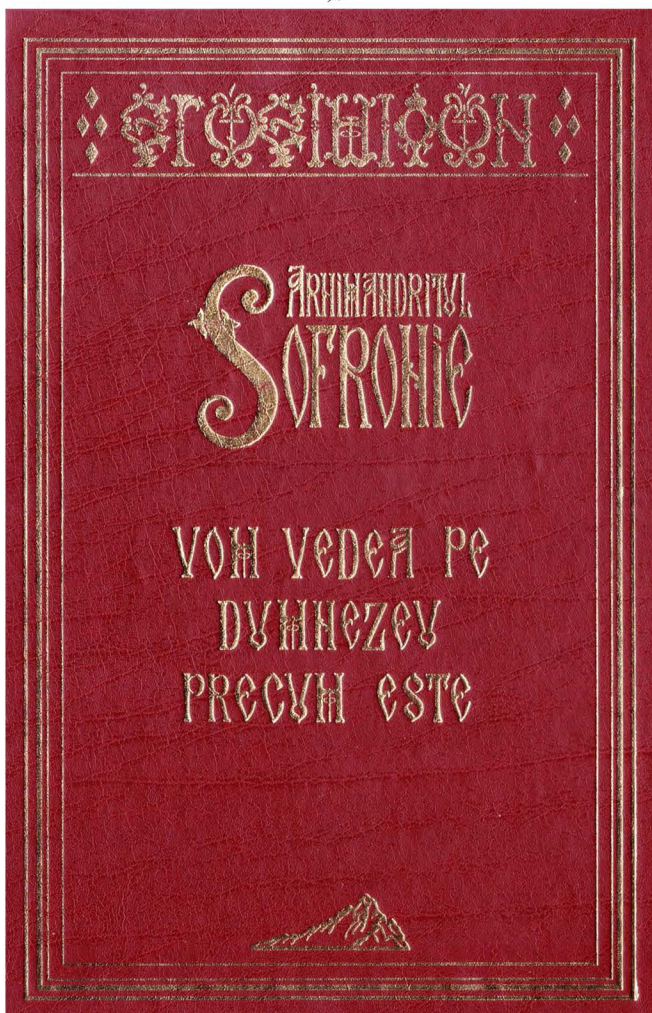
Sfântul Siluan alături de primii nevoitori din pustie

Trecând la volumul „*Vom vedea pe Dumnezeu precum este*”, în traducerea Ieromonahului Rafail Noica, editura Sofia, 2005 (toate citatele de mai jos vor fi din această carte), observăm că referirile

despre stareț capătă o cu totul altă însemnătate, pentru că sunt privite din perspectiva primirii darului de către ucenic. Explicațiile și învățătura primite sunt scrise tot simplu, dar detaliat, în cuvinte pline de smerenie, recunoștință și simplitate, dar, în același timp, cu o măreție ieșită din comun. Sfântul Sofronie compară învățătura primită de Sfântul Siluan de la Hristos cu cea primită de sfinții din *Patericul Egiptean*. „*Mare este geniul Fericitului Stareț Siluan, la picioarele căruia mi-a îngăduit Pronia să ajung. El vorbea și scria despre stări ce îi fuseseră date, în cuvinte simple, înțelese numai de cei care înșiși trăiau în aceeași atmosferă ca și Siluan. Mi-a fost dat să discut cu unii dintre cei mai însemnați reprezentanți ai teologiei academice. Îmi era vădit că până și aceia dintre ei care cunoșteau scrierile Sfinților Nevoitori din vechime, din Eghipt și din Palestina, nu cunoșteau ca experiență vie cele despre care purtau mărturie Părinții.*”

Sfântul Siluan și simțământul părăsirii de către Dumnezeu

Sfântul Sofronie alocă mult interes părăsirii de către Dumnezeu pe care a trăit-o Sfântul Siluan. Trăirea profundă a starețului este asemănată cu suferința pe care a trăit-o Hristos pe Golgota și în Grădina Ghetsimani. „*Rar cui i s'a dat de-a lungul istoriei Bisericii pronia de a trăi părăsirea de către Dumnezeu în măsura în care s'a învrednicit Siluan, robul Dumnezeului Celui înalt. Și ce s'a petrecut cu Siluan?... Într'o intristare de moarte, se duce la biserică, și abia rostind rugăciunea: «Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă», L-a văzut Viu; și întreaga sa ființă s'a umplut de focul harului Sfântului Duh până la limita puterilor. Din pricina vedeniei a ajuns într-o deplină istovire, și Domnul S'a ascuns. Însă prin Duhul lui Dumnezeu, Siluan a fost dus la cer unde a auzit graiuri de negrăit. Mai târziu Starețul întărea că atunci când Domnul însuși Se arată în Lumină mare sufletului, acesta nu poate să nu recunoască într'Însul pe Făcătorul și Dumnezeul său: «Domnul meu și Dumnezeul meu!» - a spus Apostolul Thoma lui Hristos Iisus Cel din morți înviat (Io. 20:28). Și Saul-Pavel, pe calea către Damasc, în aceeași Lumină a recunoscut pe Hristos-Dumnezeu.*”

Sfântul Siluan Athonitul - rugător pentru toată lumea

În cartea „Vom vedea pe Dumnezeu precum este”, Sfântul Sofronie scrie în multe rânduri despre rugăciunea neîncetată a starețului și despre rugăciunea pentru toată lumea și pentru vii, și pentru adormiți, și pentru pruncii nenăscuți. Despre cum a primit acest dar neprețuit starețul aflăm tot de la ucenicul său, Sfântul Sofronie: „Cuviosului Siluan, la începutul vieții sale călugărești, Domnul i S'a arătat în Lumină mare, așa cum încerc să descriu acest eveniment în cartea mea despre el. Atunci «a cunoscut el pe Dumnezeu prin Duhul Sfânt»; atunci i-a fost dat să se îndulcească de «smerenia lui Hristos cea de nedescris», și a început să se roage pentru întreaga lume ca însuși pentru sine. Nu este nevoie să pomenim că această stare duhovnicească trece de departe dincolo de hotarele eticii omenești; că lui, Starețului, îi fusese dat să trăiască în tărâmul acestei Lumini, să respire aerul lumii de Sus.”

Icoana Sfântului Siluan pictată de Sfântul Sofronie

Starețul Siluan, primitorul cuvintelor lui Hristos

Sfântul Sofronie îl descrie pe Sfântul Siluan ca pe „un om de o înzestrare neobișnuită”. Hristos Însuși i-a spus „Ține-ți mintea-n iad și nu deznădăjdui”. Aflăm din postfața cărții „Vom vedea pe Dumnezeu

Aflăm din postfața cărții „Vom vedea pe Dumnezeu precum este”: „Cuvântul lui Hristos: «și nu deznădăjdui» a fost dat prin Sfântul Siluan epocii noastre caracterizate printr'o deosebit de îngreuitoare deznădejde atotcuprinzătoare. Oamenii veacului nostru, nu arareori în ciuda voii lor, se fac totuși părtași din punct de vedere moral nesfârșitelor fratricide locale și chiar planetare. Ca atare, părtași morali fiind, și nepocăindu-se, ei firește pierd harul Duhului Sfânt, și de acum nu mai pot crede în propria nemurire prin înviere. Ba nici nu mai tânjesc către ea. Anume această osândire de sine la deplina pieire după moarte poartă în ea esența duhovnicească a deznădejzii.”

Iubirea și plânsul pentru toți oamenii

Sfântul Siluan spunea: „Cine nu-și iubește vrăjmașii, acela încă nu a cunoscut pre Dumnezeu precum se cade a-L cunoaște.”

Cu recunoștință pentru Sfântul Siluan

Sfântul Sofronie de la Essex ne-a lăsat mărturie următorul cuvânt: „Sfântul Siluan a fost, pe calea vieții mele, un eveniment de cea mai înaltă însemnătate: mulțămită lui, m'am aflat de-a lungul unui întreg șir de ani martorul și chiar ucenicul vieții celei mai curat creștine. Rugăciunilor lui sînt îndatorat neasemuit mai mult decăt tuturor celorlalți povățuitori ai mei.”

Sfântul Sofronie îl zugrăvește pe Sfântul Siluan - și, mai ales, învățătura acestuia - atât în cărțile despre viața Starețului Siluan și în „Vom vedea pe Dumnezeu precum este”, cât și în toate cărțile scrise de ucenic. Pentru că Sfântul Sofronie a purtat cuvântul și simțirea starețului în întreaga sa lucrare.

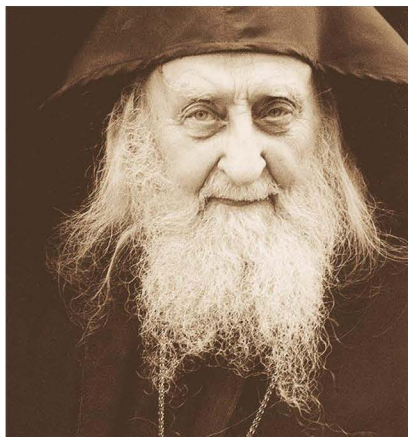
(Irina Neagu)

TROPARUL SFÂNTULUI SILUAN ATHONITUL

Propovăduitor al iubirii lui Hristos, lumii întregi ai fost dat, de trei ori fericite, între cuvântătorii de Dumnezeu cel prea duios, căci pe Cel smerit și blând ai văzut și inima Aceluia o ai cunoscut. Pentru aceasta, prin graiurile tale toți luminându-ne, proslăvim Duhul, Carele pe tine-au proslăvit.

VIAȚA SFÂNTULUI SOFRONIE DE LA ESSEX

Părintele Sofronie (Serghei Simeonovici Saharov) s-a născut pe 23 septembrie 1896, în familia unor credincioși ortodocși din Moscova, Rusia. Încă de mic, copilul s-a rugat foarte mult și a citit tot atât. Cunoștea bine cărțile multor scriitori clasici ruși, precum Gogol, Turgheniev, Tolstoi, Dostoievski și Pușkin.

Fiind înzestrat de Dumnezeu cu un mare talent artistic, la vârsta potrivită, Serghei s-a înscris la Academia de Arte din Moscova (1915 - 1917) și, apoi, la Școala de Pictură, Sculptură și Arhitectură, din același oraș (1920 - 1921). A fost închis de două ori de poliția bolșevică, la închisoarea moscovită Liubianka. Pentru că nu înțelegea bine iubirea creștină, pe care o vedea limitată, la vârsta de numai 17 ani, Serghei s-a afundat în mistica religiilor orientale.

În anul 1921, el a plecat din Rusia și s-a îndreptat spre Occident, căutând să-și perfecționeze arta. A stat puțin timp în Italia și Germania, în Berlin, după care, în anul 1922, s-a stabilit definitiv în Paris, Franța. În capitala franceză, Serghei și-a expus lucrările în mai multe expoziții de artă și a atras atenția presei locale, însă simțea neputința artei de a exprima curăția pe care atât de mult și-o dorea sufletul său. Din această pricină, precum și din neputința minții de a înțelege taina morții, în Sâmbăta Mare a anului 1924, el s-a întors la creștinism, renunțând la ideile orientale. În ajunul Sfințelor Paști, după Sfânta Împărtășanie, Dumnezeu l-a cercetat în sfârșit și i-a dat să contemple lumina necreată a Împărăției Sale.

Drumul spre Lumina nezidită

În anul 1925, tânărul Serghei s-a înscris la Institutul Teologic Ortodox „Sfântul Serghie” din Paris. În același an, el a părăsit studiile și s-a îndreptat hotărât spre Sfântul Munte Athos. În anul

1926, cu dorința puternică de a învăța să se roage curat lui Dumnezeu, el a intrat ca frate în obștea rusească din Mănăstirea Sfântul Pantelimon, unde a devenit ucenic al Sfântului Siluan Athonitul. În anul 1930 a fost hirotont diacon de către Sfântul Nicolae Velimirovici, episcopul Ohridei și al Jicei.

Din pricina greutăților iscate de cel De-al Doilea Război Mondial, precum și datorită îndelungatelor asceze și a rugăciunilor de toată vremea, părintele Sofronie s-a îmbolnăvit. În anul 1941, el a fost hirotont preot și a devenit duhovnicul mai multor călugări din Sfântul Munte Athos.

În anul 1947, din mai multe motive, părintele Sofronie Saharov a plecat din Sfântul Munte și s-a stabilit în Paris. Dorea din toată inima să dăruiască lumii cuvintele Sfântului Siluan (să le publice), lucru pe care a și reușit să îl facă. Totodată, între anii 1950 - 1957, părintele a lucrat în cadrul Exarhatului Patriarhiei Ruse din Europa Occidentală, împreună cu teologul rus Vladimir Losski. În anul 1952, el a publicat a doua ediție a scrierilor Sfântului Siluan, însoțite de o introducere teologică amplă.

În anul 1958, pentru că mai multe persoane dornice de viețuire monahală se adunaseră deja în jurul său, părintele Sofronie a vizitat o proprietate aflată în localitatea Tolleshunt Knights, lângă orașul Maldon, în regiunea Essex, Anglia, și a luat hotărârea de a înființa o mănăstire. Astfel, în anul 1959, cu binecuvântarea mitropolitului Antonie Bloom al Surojului, părintele Sofronie a înființat Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul, a cărei obște era formată din călugări și maici. În anul 1965, cu binecuvântarea patriarhului Alexie al Rusiei, mănăstirea din Essex a trecut sub ascultarea Patriarhiei Ecumenice, care o va înălța, mai apoi, la rangul de stavropighie.

În anul 1987, Patriarhia Ecumenică l-a canonizat pe Sfântul Cuvios Siluan Athonitul. Misiunea încredințată de Dumnezeu părintelui Sofronie Saharov, aceea de a-l face cunoscut pe Sfântul Siluan și de a îndruma sufletele pe calea rugăciunii curate și a dreptei credințe, se apropia de sfârșit. Obștea mănăstirii sale număra deja 25 de viețuitori.

Părintele Sofronie Saharov a trecut la cele veșnice în ziua de 11 iulie 1993, la vârsta de aproape 97 de ani, iar în anul 2019, Patriarhia Ecumenică a decis canonizarea sa!

Cu ale sale rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne pe noi!

(Lucia Alexandra Crăciun)

CHIP DE STAREŢ ÎN CHIP DE UCENIC

Din mila Domnului, puțini sunt cei asemenea Sfântului Ioan Botezătorul, care să afle din pânțece parfumul prezenței lui Dumnezeu și să rămână neclintitiți în dragostea aceasta cea dintâi: neclătinați, neabătuți pe cărările pierzaniei. De aceea, gândul unei singure idei se regăsește într-un moment precis al pildei *Fiului risipitor*, relevant atât starețului, cât și ucenicului acestuia: *venirea în sine* (Luca, XV, 17).

Venindu-și omul în sine, se adună tot desfrâul, se înfrânează rispa și se statornicește un singur gând, și anume, *judcata* pe care și-o făptuiește omul sieși. Aceasta este, de netăgăduit, declanșată în profunzime de *amintirea iubirii dintâi* (Apoc. 2:4-5) și se adeverește ca o stare firească a adunării și rămânerii în *gândul lui Hristos*.

Această amintire a *dragostei dintâi* este o lucrare evidentă a Duhului Sfânt, a Duhului care „unde voiește suflă, și glasul Lui auzi” (Io. 3:8) și, iată că l-a chemat pe alesul Domnului, Siluan-monahul, și pe cel în care a rodit rodul celui dintâi - Sofronie.

Chipul sfințirii starețului Siluan a fost unul deosebit. Din vremea tinereții, când a mișcat Duhul inima lui Simeon de și-a venit în sine, a luptat cu forța întregii sale ființe și s-a nevoit, cerând Domnului ca *lumea să nu-l țină* iar, prin mijlocirea Sfântului Ioan de Kronstadt, Harul izvorât din Iubirea Treimică a netezit cărarea devenirii proaspătului monah.

Încrâncenat ca oarecând Iacov, care s-a luptat cu Îngerul Domnului și l-a biruit, tot așa și Siluan a *înduplecat* pe Dumnezeu ipostatic, sălășluit tainic în inima lui, să i Se facă văzut. Astfel, chipul sfințirii acestui stareț este însăși vederea lui Hristos, calea prorocului Moise.

Aceasta pildă de viață *nu este pentru toți*, ci s-a dat doar unora; starețul Sofronie este primul următor al Sfântului Siluan.

Mărturia Sfântului Sofronie despre legătura lui cu Sfântul Siluan se descoperă din crinul dogmatic al cunoașterii lui Dumnezeu, care a înmugurit și a înflorit într-o *încordată nevoie* a dragostei, zămislind libertatea promisă de Adevăr, și care „a înclinat gândul către mai-nainte-cunoașterea de către Dumnezeu a răspunsului liber al omului la chemarea dragostei Sale.”

Libertatea de care s-a bucurat monahul Siluan a atras ca un magnet puternic pe cei adânciți în cele ale cunoașterii intelectuale, căci precum remarca

Starețul era omul unei singure idei care-i umplea întreaga ființă...

un călugăr cărturar: „El – Siluan – nimic nu citește”, totuși, lămurirea vine din răspunsul bibliotecarului mănăstirii Sfântul Pantelimon: „El nimic nu citește, dar toate săvârșește...” . De altfel, lipsa unei pregătiri intelectuale a fost pentru Sfântul Siluan un martor al autenticității *demersului său lăuntric*.

Setea de Dumnezeu este firescul care a adus laolaltă pe stareț cu ucenic; Hristos este „vina” sau „temeiul” pentru care Sfântul Siluan a fost vădit Sfântului Sofronie; pe aceștia i-a pătruns de smerenie Domnul, făcându-i complementari într-o armonie dumnezeiască.

Pe Sfântul Sofronie îl cunoaștem din însăși teama cu care a zugrăvit chipul starețului său: „Multă rușine a trebuit să biruiesc înainte să mă hotărâsc să scriu această viață... vor zice cu dispreț: *dacă ucenicul este așa, înseamnă că nici învățătorul nu era mare lucru*”. Dar ni l-a arătat pe Stareț, chip de *avvă* desăvârșit, căci el însuși s-a îndumnezeit bucurându-se de roadele *vederii luminii necreate*.

Sfântul Sofronie, ca toți sfinții Bisericii noastre, își vedește inima atunci când grăiește sau scrie despre Starețul său, al cărui chip și l-a sculptat cu gingășie dumnezeiască în chivotul inimii sale sălășluitoare de Hristos. Este cu puțință de înțeles că, așa cum *bătrânul* a împlinit cuvintele Evangheliei, asemenea lui, ucenicul a plinit toate cele citite și a înlesnit *hrana tare* a părintelui său.

Iată, la porunca lui Hristos, monahul Siluan pătimește dumnezeirea; din și prin iubire se face desăvârșit, dorind ca *precum Tatăl să fie desăvârșit* (Mt. 5:48). Astfel, ia chip și asemănare de părinte. Părinte este Sfântul Siluan către Sfântul Sofronie, predându-i testamentul iubirii lui Dumnezeu precum și vederea, cunoașterea și recunoașterea Acestuia.

Ucenic s-a făcut Sfântul Siluan lui Hristos și stareț Sfântului Sofronie, ucenic s-a făcut Sfântul Sofronie, prin Sfântul Siluan, lui Hristos și amândoi, *stareț și ucenic*, sunt deodată ucenicii lui Hristos și stareți ai lumii pe care au iubit-o dumnezeiește.

Nota: Citate din „Cuviosul Siluan”, Arhimandritul Sofronie, Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2009

(Teodor-Mihail Gavrilă)

PATERICUL EGIPTEAN - PENTRU DRAGOSTE -

Un bătrân s-a bolnăvit la Schit și poftea să mănânce pâine proaspătă. Auzindu-l unul din frații cei nevoitori, a luat cojocul și în el pâini uscate și s-a dus în Egipt. Și schimbând pâinile, a dus bătrânului. Văzându-le ei calde s-au minunat. Bătrânul însă nu voia să guste, zicând că sângele fratelui lui este. Și l-au rugat bătrânii zicând: pentru Domnul mănâncă, să nu se facă jertfa Domnului deșartă! Și fiind rugat, a mâncat.

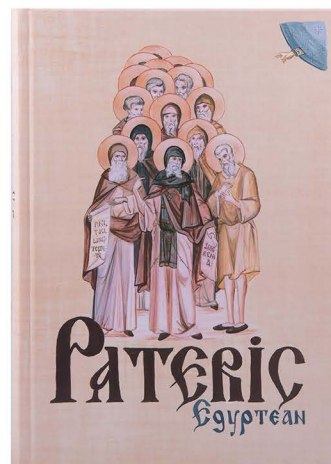
Zis-a un bătrân oarecare: mai mare dragoste decât aceasta nu este, a-și pune cineva viața pentru fratele său. Iar cel ce aude de la cineva din frați cuvinte de ocară asupra lui și ar putea să-i zică și el așa, și nu-i zice, ci se silește să-i rabde vitejește și să nu-i răspălătească răul cu rău, unul ca acela își pune sufletul și viața pentru fratele său.

Un frate l-a întrebat pe un bătrân oarecare, zicând: părinte, sunt doi frați și unul

dintr-înșii șade cu tăcere în chilia sa și postește cu mare înfrânare toată săptămâna și mult lucru lucrează în toate zilele. Celălalt slujește bolnavilor în bolnița cu osârdie și silință. Deci, al cărui lucru dintre acești doi frați este mai iubit și mai primit de Dumnezeu? Răspuns-a bătrânul: cel ce șade cu tăcere în chilia lui și multă rugăciune face și postește șase zile, dar nu are dragoste și milostenie către frați, și de s-ar spânzura de nările lui, nu poate să fie asemenea celui ce slujește bolnavilor.

Un frate l-a întrebat pe un părinte oarecare, zicând: pentru ce, părinte, acum frații care se ostenesc prin pustie și prin mănăstiri, nu pot câștiga darurile lui Dumnezeu precum câștigau părinții cei de demult? Răspuns-a lui bătrânul, zicând: fiule, părinții cei de demult aveau dragostea frățească cea desăvârșită și fiecare ridică în sus, spre cer, pe fratele său. Acum, fiindcă s-a stins dragostea între preoți fiecare îl trage în jos pe fratele său, și pentru aceea nu câștigă frații noștri darul lui Dumnezeu ca părinții cei de demult.

Un frate oarecare l-a întrebat pe un părinte, zicând: cum și în ce chip este, părinte, dragostea de frați? Dar nedragostea? Răspuns-a lui bătrânul, zicând: dragostea de frați, aceasta este, fiule: să

îndemni pururea și să înveți și să povățui și pe fratele tău, mai ales pe cel mai tânăr și de curând călugărit, la calea mântuirii și spre faptele cele bune, folositoare și plăcute lui Dumnezeu și să mângâi pe cel necăjit, supărat și deznădăjduit, să cercetezi pe cel bolnav și să adăpostești pe cel străin. Aceasta este dragostea frățească și acestea sunt, fiule, faptele dragostei frățești. Iar nedragostea frățească, această este: a nu purta grijă pentru cercetarea, îndemnarea, învățătura și povățuirea celor mai tineri spre calea mântuirii și spre faptele cele bune și folositoare și plăcute lui Dumnezeu și a nu mângâia, după putința ta, pe cel scârbit, supărat și deznădăjduit, a nu odihni pe cel străin, a nu cerceta pe cel bolnav, ci numai de sine și pentru sine a te îngriji. Cel ce face acestea, este iubitor de sine, nu de frați. Aceasta este, fiule, nedragostea de frați, pentru care Dumnezeu ridică și ia darul Sau de la purtătorii în zadar ai cinului și numelui călugăresc.

Zis-a un bătrân oarecare: fiilor, eu niciodată, din tinerețile mele, n-am vrut să mă folosesc numai pe mine, iar pe fratele meu să-l las nefolosit. Totdeauna m-am silit după putința mea, ca să-l folosesc pe fratele meu întâi și apoi pe mine, știind că folosul fratelui meu este roada mea.

Ziceau bătrânii că ceea ce este al aproapelui trebuie fiecare să simtă și să pătimească împreună cu el întru toate, să se bucure împreună și să plângă împreună. Și așa să se afle, ca și cum ar fi purtat trupul aceluia, precum este scris: un trup suntem întru Hristos. Și iarăși: a celor ce au crezut, inima era una singură.

PESCUIREA MINUNATĂ SAU DESPRE PEDAGOGIE, ÎN GENERAL

Trăiesc cu impresia că există o seamă de meserii privilegiate prin descendența lor din gesturi apostolice, parabole sau alte fragmente biblice. Dacă ai șansa ca alegerea ta în a valorifica talanți să aibă continuitate pe trepte coborând în trecut până la nașterea vremurilor celor înnoite - ești ocrotit și fericirea ți-a fost mereu mantie. A fi *pionier* sau *precursor* pălește pe lângă starea de grație a celui ce este un *continuator*, prin existența și trecerea lui prin lume, al unui demers plin de sens.

De pildă, Sfântul Apostol Luca a surprins-o într-o pictură pe Maica Domnului îmbrățișând Pruncul... Din acel moment iconarii refac ritualic actul său artistic, filosofic și mistic peste, iată, milenii, raportându-se mereu la imaginea imortalizată de el. Iconarul este un ghid care îți revelează Ferestre: mare e rostul lui!

Dacă menirea ta are o astfel de filiație, măcar într-un smerit, obișnuit sau nebagat în seamă moment cu tâlc din acel veac, ai și Pavăza!

Știi că apropierea fizică de sacru se numește *epifanie*, fenomenul include molipsirea de veșnicie... prin apropiere, când te afli *lângă* un astfel de loc sau obiect investit cu spirit. Cât de minunat, că nu „se ia” invizibil doar boala, molima, necazul, ci și sfințenia sau harul... Dar oare cum s-ar numi conceptual atingerea inefabilă, de astă dată, când firele circuitului sunt împletite din materia timpului, nu a spațiului?

Ce tip de inducție! Și ce seducție!

Meseria de dascăl este pentru cei mai mulți *epifania* noastră temporală. Face apel la pescuirea minunată! Cu siguranță, nu este întâmplător faptul că lui Petru și lui Andrei li s-a propus să devină

pescari de oameni.

Pescuind pe mare, cei doi frați își împlineau slujba printr-o sumă de gesturi și acte, pentru că în tot există un scop, un principiu și o metodă. Această îndeletnicire presupunea împletirea mrejelor, descurcarea, îngrijirea și repararea lor, depozitarea lor rulate pe uscat și dispunerea lor pe trasee în apă, construirea ambarcațiunii și manevrarea vâslelor, procurarea momelii (nadei), intuirea semnelor vremii și a comportamentului fiecărei viețuitoare acvatice, cunoașterea punctelor cardinale, a rotirii constelațiilor și a fazelor Lunii și probabil multe altele, toate după meșteșugul, sensul și ritmul lor. Toate au câte un corespondent în pedagogie, dacă facem apel la imaginație.

Profesorul de azi e un continuator asemenea iconarului care privește spre icoana Sfântului Luca. Încercă „să fure” de la primii maeștri și știe de la aceștia că cea mai rafinată și completă nadă e Iubirea. Dacă nu o deții, nu ai de unde să o procuri și recurgi la falsuri sintetice – nu prinzi nimic. Copilul va recunoaște imediat surogatul de Dragoste și se va îndepărta de năvodul cunoștinței tale, oricât de grandios i-ar părea el.

Pescarul aruncă odată cu rețeaua de fire nada aceasta și se prinde cine vine după ea, cine e înfometat, atras, fascinat de nadă. Și plasa are ochiuri, nu extrage din apă decât peștii. Fragmentele meschine, scoicile și nisipul se scurg și nici dacă ar vrea n-ar rămâne prinse.

Apostolii n-au fost trimiși să manipuleze, să adune prozeliți, li s-ar fi dat buldozer subacvatic, nu barcă deasupra. Nu de alta, dar ar fi adunat și piatră, și mâl, și alge descompuse, cum fac cei cu buldozerul. Apostolii aruncă rețeaua de fire ușoare și prind numai sufletele mari. Prind Viul, atât. Plasa e, în sine, fizic, un criteriu

de selecție. Nu e metaforă pentru criteriu, așa, să se potrivească parabolei menționate, e însuși criteriul.

Oamenii trebuie *păcăliți de o nadă*, ca să-i ridici nișel la etaj. Apoi trebuie să-i aduni cu un năvod de criterii. Trebuie să fii subversiv, să le arunci în ascuns poezia-momeală bine ambalată în ce se așteaptă ei să găsească de fapt, să ai răbdare o noapte, să te trezești înainte de răsărit, să ieși iar pe mare, să-i aduni, să-i ridici, să-i cerni ușor de apă și să le poți arăta apoi soarele cum strălucește și din afara lichidă, rece a cotidianului lor. Or, aceasta e o misiune unde-ți trebuie ajutor de Sus. Pentru că, de la inerția smulsului, năvoadele adesea se rup. *Și puțin mai era să se scufunde corăbiile.*

Nu-ți poți permite șabloanele altuia, iar să rămâi desuet, nici vorbă. Pescarul trebuie să fie cea mai modernă minte și apariție în lumea lui. Pescarul trebuie să se angajeze într-un dans al ființei, sincer, cu peștele său. Dacă trebuie, coboară în mare, pentru că delfinii uriași, cei mai afectuoși, se prind cu brațele goale.

Vei iubi mereu miracolul prins în năvod pentru că, pe firul gestului apostolic, și tu ai fost cândva o ființă cumva subacvatică. Un om de dincolo, de la suprafață, de pe întinderea luminoasă a cunoașterii sau o echipă întreagă - te-a îmbrățișat, te-a extras și ți-a arătat un alt strat, un alt înveliș al lui *a fi*.

De ce iubesc să fac asta? De ce simt acea dragoste maternală infinită, alimentată din afara mea, nu de mine, pentru toți cei întâlniți? Iubesc pentru că am fost iubită de dascălii mei. Acord încredere pentru că mi s-a acordat. Ofer tot ce am pentru că mi s-a oferit. Contaminarea cu această dragoste are loc din generație în generație, aproape epifanic, cum spuneam. Și ca să nu credeți că s-a strecurat un pleonasm, vom redenumi fenomenul: da, are loc *epi-epifanic...*

Acum câteva decenii îmi ziceam „Când voi fi om mare mă voi face pescar de oameni mici”.

Acum îmi place să pescuiesc pe coridoarele școlilor. De multe ori corabia corpului meu de 40 de kilograme se scufundă prin podea de greutatea peștilor care-mi sar singuri în spinare fără să mă prevină.

Bucuria e de nepovestit, greu de purtat și greu de explicat, iată. Nici nu știu dacă am reușit. Mai e puțin și se rupe corabia.

CUNOAȘTERE CU IUBIRE

De la primul strigăt și până la ultima respirație, noi, oamenii, suntem proiectați trup și suflet într-un continuu proces de învățare care ne permite să ne adaptăm prezentei forme de viață. Conștient sau nu, acumulările succesive din perioada copilăriei se transformă în modele de cunoaștere a realității percepute ca fondatoare pentru tipul de subiectivitate pe care îl cristalizăm ca adulți.

Purtând în sufletele noastre semințele Adevărului, aspirăm firesc la cea mai înaltă formă de cunoaștere. De calitatea acesteia depinde modul în care concepem împlinirea noastră ca ființe. Copii, părinți, profesori, ne străduim să ne șlefuiască mințile pentru un maxim de acuratețe. Sperăm astfel să ajungem la o înțelegere cât mai fidelă a fenomenelor pe care le trăim în viața noastră privată sau profesională, la soluții cât mai adecvate și echitabile.

Or, până și cele mai elaborate paradigme științifice depind de un punct de plecare aprioric. Oricât ne-am strădui, calitatea reușitei noastre este predeterminată de adecvarea acestuia la Adevărul etern. Suntem obligați să constatăm limitele unui demers strict mental, ale unei perspective morale condiționate de o concepție socială oarecare. În același timp, intuim cumva cum Binele, Frumosul și Adevărul rămân nedespărțite, neinterpretabile. Dacă încă am rămâne nedumeriți, ar fi de ajuns să studiem, de-a lungul timpului, hăurile în care umanitatea a fost aruncată prin ideologiile metodice aplicate *spre binele ei*.

Fratele nostru, viața noastră

Deși o astfel de observație ar putea inițial descuraja, în fond, dincolo de conștientizarea dificultății parcursului și a multitudinii rătăcirilor, suntem aduși în situația de a constata smeriți că Dumnezeu, în marea Lui dragoste, ne-a creat cu discernământul de a renunța la deșertăciuni și cu puterea de a tinde spre desăvârșirea în dar.

Considerând cunoașterea și iubirea ca daruri dumnezeiești, ca moduri de ființare întru adevăr, un profesor al timpurilor noastre nu poate face altfel decât să îi iubească pe fiecare dintre elevii săi, să îi însoțească cu respect, delicat și atent în descoperirea și rodirea darurilor înscrise de Dumnezeu în sufletele lor, precum și în îndreptarea celor ce trebuie îndreptate.

„Fratele nostru este viața noastră”, spunea Sf. Siluan Athonitul. Dacă „prin dragostea lui Hristos, toți oamenii sunt înțeleși ca parte a propriei noastre ființări”, înțelegem puțin mai bine importanța de a ne deschide sufletele pentru a distinge și primi fiecare firul roșu al unei vocații personale deja țesute de aripi preaînalte, spre Slava lui Dumnezeu și mântuirea noastră.

DĂ-MI INIMA TA!

Sfinții Părinți ai Bisericii, împreună cu marii teologi, pot explica și ilustra cel mai bine ce înseamnă rugăciunea în viața omului și să ne îndemne la ea. Pentru mine, studentul obișnuit aflat pe calea devenirii, presărată de multe ori cu grabă și îngrijorări, dar în același timp, cu entuziasm, idealism și așteptări, iată ce roluri îi atribui rugăciunii...

Întâi și întâi, mă gândesc la rolul binefăcător al rugăciunii care ne oferă atât de multe: inspirație, mângâiere, curaj. Rugăciunea ne apropie de Dumnezeu și ne dă putere să ne încredințăm toate cele ale noastre voii Sale. Rugăciunea are, de asemenea, rolul de a ne face buni și recunoscători, de a mulțumi neîncetat pentru binefacerile și darurile Domnului din viața noastră. Acest mare dar oferit oamenilor care este rugăciunea, comunicarea directă și neîncetată cu El, mă încredințează că atât noi, cei de azi, cât și noi, cei de mâine, nu ne vom pierde în mulțime. Că nicio durere sau deșertăciune luminează nu-i prea mare de o da uitării și de a o învinge.

Simplitate

Rugăciunea are rolul să ne îndemne la simplitate. Rugăciunea este simplă, a te ruga e simplu. Dar asta este una din provocările zilelor noastre. Înconjurați și ademiniți de lucruri complexe și care mai de care năzuințe pământești, este din ce în ce mai greu să ne întoarcem la simplitate. Și totuși, aici intervine un alt lucru, un paradox chiar, pentru că uneori lucrurile cele mai simple sunt cele mai anevoie de înfăptuit. De ce? Pentru că cel mai greu e să ne coborâm în sinele nostru, să fim sinceri cu noi. Să lăsăm deoparte tot ceea ce din afară ne-ar putea influența și tulbura. Doar coborând în sine, având inima deschisă, și mai ales disponibilitatea că nu tot ce vrem este spre binele nostru. Iar în această luptă dureroasă cu egoismul, să înălțăm un gând de rugăciune: Fie, Doamne, voia Ta! „Fie, Doamne, tot ce va vrea iubirea Ta!” (Sfântul Porfirie)

Smerenie

Rugăciunea îndeamnă și la smerenie. Ea îmi arată că a Domnului este toată puterea, iar eu trebuie nu doar să o cer, ci la rândul meu să arăt voință și bunăvoință. Rugăciunea mă învață că dacă n-ar fi mila Domnului și harul Său, mintea omenească nu ar putea sta adunată nici câteva minute la rugăciune și la cuvintele pe care le citește. Că în acest hățiș al gândurilor, dacă ne facem loc printre ele și este deuptă cu ele, vom afla o pace de nedescris. Și o dulceață în care sufletul nostru se scaldă, dorindu-ne să nu sfârșească vreodată. Și tot rugăciunea are menirea să ne arate că aceste clipe de bucurie, când inima și gândul nostru vor să se ridice de la pământ la cer, n-ar mai fi depline dacă nu ne rugăm cu toții. Căci la Sfântă Liturghie, într-adevăr, devenim cu toții același glas și o simțire, străduindu-ne ca toate ale noastre să fie

îndreptate spre Dumnezeu.

Comuniune

Această comuniune realizată de puterea rugăciunii o regăsim mereu și în cadrul ASCOR, mai ales la Serile de rugăciune de la Paraclisul Universitar. Ele m-au făcut să am o altfel de trăire a ceea ce înseamnă rugăciunea. Voi avea mereu o amintire vie a primei Seri de rugăciune, când am văzut un grup mare de tineri, îngenuncheați, aducând slavă și mulțumire Domnului și Maicii Sale, în acea atmosferă de taină, la lumina lumânărilor. Pentru mine este unul dintre cele mai frumoase momente trăite din perioada studenției, acela de a simți că inimile se unesc și se înalță împreună, cu ajutorul cuvintelor rostite, iar mai apoi dincolo de ele.

Delicatețe sufletească

Această perioadă a vieții mi-a arătat nu doar că rugându-ne vom izbuti și în cele mai grele examene, atât ale facultății, cât și ale vieții, ci și faptul că rugăciunea are rolul de a ne sensibiliza sufletele, de a ne păstra umanizați și conectați la frumosul din viețile noastre. Astfel, Domnul în toate iese în întâmpinarea noastră spre a sta de vorbă cu noi în inimile noastre. Doamne, privind la măreția lăcașurilor Tale de cult, sufletele noastre se înaripează. Ne trimiți Sfinții Tăi grabnic ascultători prin care Îți vom aduce slavă. Ne trimiți minunate cântări și imnuri, buchete de acatiste, ni l-ai trimis pe Însuși Cuvântul Tău... Ne trimiți ploaia, care față de altă dată parcă altfel vine din cer, simțind ocrotirea Ta. Ne mângâi chipurile îngrijorate cu razele calde ale soarelui. Ne trimiți iubire și empatie pentru zidirea și creația Ta, căci ele se nasc undeva mai presus de noi, și așa cu tot ce este bun. După momente de încercări, și chiar în mijlocul lor, mereu ne vei învălui cu pacea Ta. Doamne, în curtea Mănăstirilor Tale, în care frunze cădeau lin, am trăit prima toamnă din viața mea...

Disciplină

Un alt rol al rugăciunii este să ne responsabilizeze și să ne disciplineze, devenind mai conștienți. De ce acestea? Pentru că, atunci când în inima noastră, aflăm și începem să simțim graiul lin și interiorizat al rugăciunii, poate că abia atunci conștientizăm mai mult misiunea și îndatoririle noastre. Că rugăciunea, care este atât de bine-plăcută Domnului, nu poate să meargă mână în mână cu vrajba, tulburarea și pizma. Abia atunci poate că începem să înțelegem cât de delicați, de iubitori trebuie să ne comportăm cu aproapele. Și că fiecărei împrejurimi de viață să răspundem cu mulțumire și seninătate. Pentru că tot ceea ce facem opus iubirii, bunătații și păcii duce la întinarea rugăciunilor noastre. Spune Părintele Rafail Noica, „Rugăciunea este și cuvântul pe care îl zic, și fapta pe care o fac”.

EVENIMENT ORTODOX, REDESCHIDERA MĂNĂSTIRII SUMELA

Mănăstirea Sumela din Turcia și-a redeschis porțile și L-a primit din nou pe altar pe Hristos, prin săvârșirea Sfintei Liturghii. Pe 15 august 2020, de Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, a avut loc prima slujbă în acest monument UNESCO, închis spre renovare, din 2010. Cu multă bucurie au săvârșit Sfânta Liturghie Mitropolitul Ioannis de Zambia (din partea Patriarhiei Alexandriei), Mitropolitul Stefanos de Kallioupolis și Madytos și Mitropolitul Maxim al Silivriei.

Ca urmare a măsurilor Covid 19 au putut fi prezenți la slujbă doar 50 de credincioși.

Mănăstirea Sumela datează din secolul al III-lea și este un important centru al creștinismului și loc de pelerinaj.

Să sperăm că Mănăstirea Sumela va fi inundată de harul dumnezeiesc al Sfintei Liturghii nu doar o dată pe an, ci cât mai des cu putință, la fel ca toate bisericile și mănăstirile ortodoxe.

(Sursă: orthodoxtimes.com)

(Irina Neagu)

✝ Transmiserea electronică a pomelnicelor

Pentru cei care își doresc să trimită pomelnice pentru a fi pomeniți la Slujbele din cadrul Bisericii „Sfântul Nicolae – Ghica”, Paraclis Universitar, și nu au cum să ajungă fizic să le aducă, le pot transmite în format electronic, pe adresa de e-mail pomelnice.paraclisuniversitar@gmail.com

Totodată, persoanele care doresc să ofere daruri pentru Altar și să cumpere câteva lumânări, ulei, prescură, vin, sau tămâie, pentru Altar, și/sau să susțină activitatea filantropică a Bisericii noastre, pot contribui cu donații în următorul cont:

PAROHIA SFÂNTUL NICOLAE - PARACLIS UNIVERSITAR

CIF: 11488200

CONT BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ

IBAN RO46RNCB0090109167840001

✝ Paginile noastre web

<https://www.facebook.com/paraclisuniversitar>

<http://www.paraclisuluniversitar.ro/>

<http://bit.ly/paraclisuniversitaryoutube>

Adresa bisericii: Strada Ion Ghica, nr. 9, București.

PROGRAMUL SĂPTĂMÂNAL

21 - 27 Septembrie 2020

Marți

18:00 - Acatistul Acoperământului Maicii Domnului

Miercuri

15:00 - Taina Sfintei Spovedanii
21:00 - Priveghere în cinstea Sfântului Siluan
24:00 - Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie

Joi

18.00 - Acatistul Sfântului Nicolae

Vineri

15:00 - Taina Sfintei Spovedanii
18:00 - Taina Sfântului Maslu

Sâmbătă

08.00 - Utrenia
09:00 - Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie
18:00 - Vecernia

Duminică

08.00 - Utrenia
09:30 - Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie

BISERICA ESTE DESCHISĂ ZILNIC

Luni: 08:00 - 19:00

Marți: 08:00 - 20:00

Miercuri: 08:00 - 22:00

Joi: 08:00 - 20:00

Vineri: 08:00 - 22:00

Sâmbătă: 08:00 - 21:00

Duminică: 08:00 - 15:00

REDACȚIA „CUVÂNT BUN”

Coordonator:

Pr. Prof. Dr. Vasile Gavrilă

Redactori:

Prof. Dr. Georgiana Medrea Estienne
Prof. Dr. Cosmina-Maria Dragomir
Lucia Alexandra Crăciun
Irina Neagu
Teodor-Mihail Gavrilă
Georgiana Apostol

Corector:

Valeria Radu

Concept și design grafic:

Horia Neagu

Ediție online - PDF